

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

I. ÚS 88/2017-27

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 20. septembra 2017 v senáte zloženom z predsedu Petra Brňáka, sudkyne Marianny Mochnáčovej a zo sudcu Milana Lálíka o prijatej sťažnosti [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného Advokátskou kanceláriou VARMUS s. r. o., Palárikova 83, Čadca, v mene ktorej koná konateľ a advokát JUDr. Jozef Varmus, PhD., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Žilina v konaní vedenom pod sp. zn. 35 T 50/2009 takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo [REDACTED] na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Žilina v konaní vedenom pod sp. zn. 35 T 50/2009 p o r u š e n é b o l o .

2. Okresnému súdu Žilina p r i k a z u j e v konaní vedenom pod sp. zn. 35 T 50/2009 konať bez zbytočných prietahov.

3. [REDACTED] p r i z n á v a finančné zadost'učinenie v sume 3 000 € (slovom tritisíc eur), ktoré je Okresný súd Žilina p o v i n n ý zaplatiť mu do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. Okresný súd Žilina je p o v i n n ý uhradiť [REDACTED] trovy právneho zastúpenia v sume 374,81 € (slovom tristosedemdesiatštyri eur a osemdesiatjeden centov) na účet jeho právneho zástupcu advokáta JUDr. Jozefa Varmusa, PhD., Palárikova 83, Čadca, do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

5. Vo zvyšnej časti sťažnosti n e v y h o v u j e .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením č. k. I. ÚS 88/2017-11 z 8. februára 2017 prijal v zmysle § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na ďalšie konanie sťažnosť [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Okresného súdu Žilina (ďalej len „okresný súd“) v trestnom konaní vedenom pod sp. zn. 35 T 50/2009 (ďalej len „napadnuté konanie“).

2. Sťažovateľ v právnom postavení poškodeného v trestnom konaní vedenom na okresnom súde pod sp. zn. 35 T 50/2009 v úvode sťažnosti v rámci opisu priebehu súdneho konania uvádza, že okresný súd „... o veci rozhodol... rozsudkom 35T/50/2009 zo dňa 24. 10. 2014, ktorým obžalovaného [REDACTED] oslobodil spod obžaloby pre skutok právne kvalifikovaný ako zločin podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 3 písm. a) Tr. zák. z dôvodu, že skutok nie je trestným činom. Tým istým rozsudkom Okresný súd

v Žiline zároveň odkázal poškodeného [REDAKOVANÉ] s nárokom na náhradu škody na občianske súdne konanie...

Uznesením Krajského súdu v Žiline zo dňa 22.04.2015 sp. zn. 8To/26/2015-545 bol na základe odvolania, ktoré podal prokurátor, napadnutý rozsudok Okresného súdu zo dňa 24. 10. 2014, sp. zn. 35T/50/2009 zrušený a vec mu bola vrátená na ďalšie konanie. Zrušujúce uznesenie krajského súdu bolo okresnému súdu doručené dňa 15. 05. 2015.

Keďže Okresný súd po vrátení veci nekonal, podal sťažovateľ sťažnosť na prieťahy v konaní, ktorú adresoval predsedovi Okresného súdu v Žiline - JUDr. Danielovi Bérešovi, ktorý vo vyjadrení k sťažnosti na prieťahy v konaní zo dňa 28. 01. 2016, sp. zn. 1SprS/463/2015 uviedol, že podaná sťažnosť je dôvodná.

Vo veci bol následne vytýčený termín hlavného pojednávania na deň 06. 04. 2016, ktoré sa však v uvedenom termíne nekonalo. Pred tým, ako sa malo vo veci uskutočniť hlavné pojednávanie bolo sťažovateľovi doručené nové upovedomenie o hlavnom pojednávaní tento krát na deň 04. 11. 2016. Ani v tomto termíne sa však hlavné pojednávanie vo veci neuskutočnilo a poškodenému bola pred jeho konaním opätovne len oznámená zmena termínu hlavného pojednávania. Nový termín hlavného pojednávania bol vytýčený na deň 13. 01. 2017. Ani v tomto termíne sa však hlavné pojednávanie neuskutočnilo a sťažovateľ ani nebol upovedomený o jeho zrušení, resp. zmene termínu.

V zmysle vyššie uvedeného má sťažovateľ za to, že Okresný súd v Žiline spôsobil v konaní vážne prieťahy, nakoľko od vrátenia veci naďalej nekoná. “.

3. Vzhľadom na uvedené sťažovateľ v závere podanej sťažnosti navrhuje, aby ústavný súd konštatoval porušenie jeho základného práva zaručeného čl. 48 ods. 2 ústavy postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 35 T 50/2009, okresnému súdu prikázal vo veci konať a priznal mu finančné zadost'učinenie vo výške 10 000 €, ako aj úhradu trov konania v sume 374,81 €.

4. Na základe výzvy ústavného súdu sa predseda okresného súdu JUDr. Jaroslav Macek vyjadril k priebehu konania podaním sp. zn. 1 SprS/112/2017 z 11. apríla 2017, v rámci ktorého bola uvedená len chronológia úkonov okresného súdu v napadnutom

konaní spracovaná sudcom spravodajcom a jeho názor na danú vec. V tomto vyjadrení je uvedené:

«Dňa 26.03.2009 bola podaná obžaloba vo veci na Okresný súd Žilina pod sp. zn. 35T/50/2009, ktorá spolu s výzvou bola doručovaná procesným stranám dňa 02.04.2009...

Dňa 14.03.2012 nariadený termín verejného zasadnutia - predbežné prejednanie obžaloby na 25.04.2012 o 08.30 hod., ktoré sa vykonalo a na ktorom bol nariadený termín hlavného pojednávania na 12.9.2012 o 09.00 hod.

Hlavné pojednávanie nariadené na 12.09.2012 o 09.00 hod odročené na termín hlavného pojednávania 23.11.2012 o 09.00 hod.

Hlavné pojednávanie odročené na 23.11.2012 o 09.00 hod odročené na termín hlavného pojednávania 13.03.2013 o 09.00 hod.

Hlavné pojednávanie odročené na 13.03.2013 o 09.00 hod odročené na termín hlavného pojednávania 05.06.2013 o 09.00 hod.

Hlavné pojednávanie odročené na 05.06.2013 o 09.00 hod odročené na termín hlavného pojednávania 09.10.2013 o 09.00 hod.

Hlavné pojednávanie odročené na 09.10.2013 o 09.00 hod odročené na termín hlavného pojednávania 17.01.2014 o 09.00 hod.

Hlavné pojednávanie odročené na 17.01.2014 o 09.00 hod odročené na termín hlavného pojednávania 12.03.2014 o 13.00 hod.

Hlavné pojednávanie odročené na 12.03.2014 o 13.00 hod odročené na 02.05.2014 o 13.00 hod.

Toto hlavné pojednávanie bolo zrušené z dôvodu lekárskeho vyšetrenia zákonného sudcu a bolo odročené na termín hlavného pojednávania 27.06.2014 o 13.00 hod.

Termín hlavného pojednávania odročený na 27.6.2014 o 13,00 hod. zrušený z dôvodu písomného ospravedlnenia obhajcu obžalovaného.

Nový termín hlavného pojednávania bol nariadený na 22.10.2014 o 13.00 hod.

Hlavné pojednávanie nariadené na 22.10.2014 o 13.00 hod sa vykonalo a bolo odročené na termín hlavného pojednávania 24.10.2014 o 12.15 hod.

Na hlavnom pojednávani konanom dňa 24.10.2014 o 12.15 hod. bol vyhlásený rozsudok v mene Slovenskej republiky.

Proti rozsudku podal odvolanie prokurátor.

Uznesením Krajského súdu v Žiline zo dňa 22.4.2015 bol rozsudok Okresného súdu Žilina zo dňa 24.10.2014 zrušený, vec vrátená súdu, aby ju znova prejednal a rozhodol a odvolanie poškodeného bolo zamietnuté.

Vo veci bol následne 25.01.2016 nariadený termín hlavného pojednávania na 06.04.2016 o 09.00 hod., a to na najbližší možný voľný termín s prihliadnutím na skutočnosť, že spis bol vrátený z Krajského súdu v Žiline 15.05.2015, pričom zákonný sudca mal v iných pridelených veciach nariadené termíny hlavných pojednávanií, verejných ako i neverejných zasadnutí. Nie je zriedkavosťou, že zákonný sudca, ako i iní sudcovia trestného úseku Okresného súdu Žilina majú aj v súčasnosti v pridelených veciach nariadené termíny pojednávanií aj na pol roka dopredu.

Hlavné pojednávanie, ktoré bolo nariadené na 6.4.2016 o 09.00 hod. bolo zrušené z dôvodu písomného ospravedlnenia obhajcu obžalovaného. Následne bol vo veci nariadený termín hlavného pojednávania na 04.11.2016 o 09.00 h.

Hlavné pojednávanie, ktoré bolo nariadené na 4.11.2016 o 09.00 hod. bolo z dôvodu ochorenia prísediacej odročené.

Vo veci bol nariadený nový termín hlavného pojednávania na 13.1.2017 o 13.00 hod.

Dňa 12.1.2017 bol termín hlavného pojednávania na 13.1.2017 o 13.00 hod. zrušený z dôvodu ochorenia zákonného sudcu a zároveň bol nariadený nový termín hlavného pojednávania na 15.3.2017 o 9.00 hod.

Hlavné pojednávanie nariadené na 15.03.2017 o 09.00 hod sa riadne vykonalo a bolo odročené na termín hlavného pojednávania 03.05.2017 o 13.00 hod.

Dôvody, pre ktoré nie je vec doposiaľ právoplatne skončená: obštrukcie strán, obligatórne uprednostnenie pojednávania vo väzobných veciach nielen po návrate z dlhodobej PN, nakoľko v týchto nebolo niekoľko mesiacov rozhodované počas PN zákonného sudcu; výrazné a nerovnomerné zaťaženie jednotlivých sudcov trestného úseku: presuny sudcov trestného úseku na iné úseky a s tým spojené prerozdelenie spisov po sudcoch, ktorí i naďalej zostali sudcami Okresného súdu Žilina; v porovnaní so sudcami trestného úseku ostatných súdov v obvode Krajského súdu v Žiline výrazné a nerovnomerné zaťaženie, čo vyplýva zo špeciálnej príslušnosti okresných súdov v sídle krajského súdu (rozsiahle a náročné niekoľko zväzkové spisy z Okresnej prokuratúry Žilina ako i z Krajskej prokuratúry v Žiline).

Naviac v predmetnej veci uvádzam, že pravidelne, no najmä v rokoch 2013, 2014, 2015 som predsedovi Okresného súdu Žilina podával námietky v zmysle ust. § 34 ods. 3 zákona č. 385/2000 Z.z. o sudcoch a prísediacich a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, ako i upozornenia v zmysle ust. § 30 ods. 4 Zákona č. 385/2000 Z.z. V uvedenej súvislosti poukazujem na skutočnosť, že už 11.09.2014 Sudcovská rada pri Okresnom súde Žilina okrem iného prijala nasledovné uznesenie: „Sudcovská rada pri Okresnom súde Žilina rozhodla tak, že námietky JUDr. Mrvu, JUDr. Šenkára, JUDr. Müllerovej, JUDr. Brniakovej, JUDr. Novotnej Mlinárčikovej, JUDr. Bargelovej sú dôvodné za súčasného konštatovania, že nie je naplnené právo dotknutých sudcov podľa § 34 ods. 3, aby pridelené veci mohli prejednať a rozhodnúť bez zbytočných prieťahov a konštatovania, že zaťaženosť sudcov je porovnateľná so zaťaženosťou ostatných sudcov vybavujúcich danú agendu.“»

5. Po vykonaní kontroly ústavnému súdu zaslanej chronológie procesných úkonov krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 35 T 50/2009 na základe obsahu okresným súdom predloženého – na vec sa vzťahujúceho – súdneho spisu (predloženého ústavnému súdu na nahliadnutie 18. apríla 2017, pozn.) považoval ústavný súd skutočnosti uvedené v chronológii za preukázané. Po vrátení spisu okresnému súdu ústavný súd na internetovej stránke okresného súdu zistil, že vec nie je ešte meritórne rozhodnutá a v súčasnosti je určený termín hlavného pojednávania na 14. september 2017.

6. Sťažovateľ k vyjadreniu okresného súdu nezaujal stanovisko.

7. Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože po oboznámení sa s ich vyjadreniami k opodstatnenosti sťažnosti a predloženým súdnym spisom sp. zn. 35 T 50/2009 dospel k názoru, že od tohto pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie vo veci namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy.

II.

8. Ústavný súd podľa čl. 127 ods. 1 ústavy rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ak porušenie práv alebo slobôd podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal. Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa ods. 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.

9. Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prierahov.

10. Účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prierahov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím súdu (m. m. IV. ÚS 221/04). Priznanie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prierahov zakladá povinnosť súdu aj sudcu na organizovanie práce tak, aby sa toto právo objektívne realizovalo, lebo oneskorená spravodlivosť nie je žiadna spravodlivosť.

11. Podľa § 2 ods. 10 zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov účinného od 1. januára 2006 (ďalej len „Trestný poriadok“) orgány činné v trestnom konaní postupujú tak, aby bol náležite zistený skutkový stav veci, a to v rozsahu nevyhnutnom na ich rozhodnutie.

12. Pri posudzovaní, či vo veci došlo k zbytočným priet'ahom, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (IV. ÚS 26/02) zohľadnil tri základné kritériá, ktorými sú povaha konania, teda právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje, správanie účastníka konania a spôsob, akým súd vo veci postupoval. Povahou konania treba rozumieť nielen jeho zložitosť alebo, naopak, jednoduchosť na jednej strane, ale aj jeho význam pre sťažovateľa (v tomto prípade poškodeného v trestnom konaní, pozn.) na strane druhej.

Pokiaľ ide o význam veci pre sťažovateľa, vo všeobecnosti platí, že doba trestného konania sa posudzuje prísnejšie než doba konania v občianskoprávných veciach, a to vzhľadom na dôsledky trestného konania.

12.1 Pokiaľ ide o kritérium právnej a faktickej zložitosti veci, ústavný súd konštatuje, že predmetom posudzovaného konania pred okresným súdom je trestnoprávne konanie proti osobe, ktorá sa mala dopustiť zločinu podvodu. Ústavný súd zistil, že celková dĺžka predmetného konania (od roku 2009, pozn.) nebola spôsobená skutkovou alebo právnou zložitou veci, ale najmä neefektívnym postupom okresného súdu, ktorý sa síce na jednej strane pokúsil o odstránenie stavu právnej neistoty sťažovateľa už v roku 2014, ale jeho rozhodnutie bolo zrušené a vec mu bola vrátená na ďalšie konanie z dôvodu, že *„je vo viacerých smeroch rozporné... a za súčasnej dôkaznej situácie je predčasný a chybný právny záver okresného súdu, že v predloženej veci nebola naplnená subjektívna stránka a ani objektívna stránka skutkovej podstaty žalovaného trestného činu. Prvostupňový súd... nepostupoval v súlade s ustanovením § 2 ods. 10, 11,12 Tr. por., keď nevykonal všetky dostupné a potrebné dôkazy pre zákonné rozhodnutie a navyše vykonané dôkazy vyhodnotil jednostranne bez toho, aby starostlivo uvážil všetky okolnosti prípadu aj v súhrne“* (pozri s. 9 uznesenia Krajského súdu v Žiline sp. zn. 2 To 26/2015 z 22. apríla 2015, pozn.).

Aj okresný súd v odpovedi z 28. januára 2016 na podanie sťažovateľa uviedol, že jeho sťažnosť „je opodstatnená, nakoľko konanie ako celok je poznačené neprimeranou dĺžkou konania“.

12.2 Pri hodnotení ďalšieho kritéria, teda správania účastníkov súdneho konania, ústavný súd pri preskúmaní spisu nezistil žiadnu závažnú okolnosť, ktorou by samotný sťažovateľ zásadným spôsobom prispel k zbytočným priet'ahom v konaní, naopak, bol ako poškodený aktívny (podal sťažnosť na zbytočné priet'ahy 29. októbra 2015 a podal aj odvolanie proti rozsudku okresného súdu, hoci oneskorene, ako to konštatoval krajský súd na s. 7 a 8, pozn.). Ani okresný súd vo svojom vyjadrení k prijatej sťažnosti nemal k jeho správaniu konkrétne výhrady (pozri bod 4). Sťažovateľovi však možno vytknúť to, že o svoju vec sa riadne nestaral a nezaujímal prvé tri roky v čase úplnej nečinnosti okresného súdu od marca 2009 do marca 2012 (vigilantibus iura), čo možno pripísať na jeho ľarchu, a preto v tejto súvislosti aj dôvody uvedené v jeho žiadosti o priznanie finančného zadosťučinenia vyznievajú tak trochu rozporuplne (pozri bod 17).

12.3 Tretím hodnotiacim kritériom, podľa ktorého ústavný súd zisťoval, či došlo k porušeniu označených práv sťažovateľa, bol postup samotného okresného súdu. Ústavný súd nemá žiadnu pochybnosť o tom, že konanie okresného súdu bolo nielen neefektívne ako celok (pozri dôvody uvedené v bode 12.1), ale súčasne treba uviesť, že konanie bolo na začiatku poznačené aj úplnou nečinnosťou v trvaní viac ako troch rokov po podaní obžaloby (marec 2009) až do nariadenia prvého hlavného pojednávania (marec 2012). Ústavný súd zdôrazňuje, že nielen nečinnosť, ale aj nesústreďená a neefektívna činnosť štátneho orgánu (všeobecného súdu) môže zapríčiniť porušenie ústavou zaručeného základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov, ak činnosť štátneho orgánu nesmerovala k odstráneniu právnej neistoty týkajúcej sa tých práv, kvôli ktorým sa sťažovateľ obrátil na štátny orgán, aby o jeho veci rozhodol (napr. I. ÚS 376/06, III. ÚS 90/07, III. ÚS 109/07).

13. Podľa názoru ústavného súdu konanie, ktoré trvá osem rokov bez právoplatného rozhodnutia vo veci samej, možno už len na základe jeho posúdenia ako celku považovať za nezlučiteľné s imperatívom ustanoveným v čl. 48 ods. 2 ústavy (obdobne napr. II. ÚS 3/09,

III. ÚS 170/2010, III. ÚS 21/2014). Na tomto základe ústavný súd rozhodol, že postupom okresného súdu v namietanom konaní bolo porušené základné právo sťažovateľa podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (bod 1 výroku tohto nálezu).

14. K obrane okresného súdu (jeho sudcu) a poukazovaní nerovnomerného rozdeľovania vecí pre sudcov trestného úseku a s tým súvisiacou jeho neprimeranou zaťaženosťou, predstavujúcich negatívny dopad na plynulosť konania vo veci sťažovateľa, ústavný súd poukazuje na svoju ustálenú judikatúru, podľa ktorej v súlade s medzinárodným štandardom uplatňovania dohovoru platí, že personálne problémy justičného systému nezbavujú štát zodpovednosti za zbytočné prietahy v súdnom konaní (III. ÚS 17/02). Námietka personálnych komplikácií nemá povahu okolnosti, ktorá by vylučovala alebo znižovala zodpovednosť súdu za rozhodnutie vo veci občana, ktorý sa naň obrátil.

15. Pretože ústavný súd zistil porušenie základného práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a konanie nebolo v čase rozhodovania ústavného súdu pred okresným súdom meritórne skončené, prikázal okresnému súdu, aby v súlade s § 56 ods. 3 písm. a) zákona o ústavnom súde v konaní vedenom pod sp. zn. 35 T 50/2009 konal bez zbytočných prietahov (bod 2 výroku nálezu).

III.

16. Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.

17. Podľa § 50 ods. 3 zákona o ústavnom súde ak sa sťažovateľ domáha primeraného finančného zadosťučinenia, musí uviesť rozsah, ktorý požaduje, a z akých dôvodov sa ho domáha. Podľa § 56 ods. 5 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd rozhodne o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia, orgán, ktorý základné právo alebo slobodu porušil, je povinný ho vyplatiť sťažovateľovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu.

18. Keďže ústavný súd rozhodol, že bolo porušené základné právo sťažovateľa podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, zaoberal sa aj jeho žiadosťou o priznanie finančného zadosťučinenia. Sťažovateľ žiadal, aby mu bolo priznané finančné zadosťučinenie v sume 10 000 € z týchto dôvodov:

„Obžaloba bola podaná v roku 2009, pričom okresný súd vo veci riadne nekoná a od mája roku 2015 je úplne nečinný, keď mu bola zrušujúcim uznesením krajského súdu vrátená vec na ďalšie konanie. Okresný súd vo veci spôsobuje vážne prieťahy, v dôsledku čoho sťažovateľovi vzniká vážna ujma. Sťažovateľ si v adhéznom konaní riadne a včas uplatnil svoj nárok na náhradu škody vo výške 66.287,83 €. V dôsledku prieťahov, ktoré v konaní spôsobuje Okresný súd v Žiline tak sťažovateľ nemá reálnu možnosť domôcť sa náhrady škody, ktorá mu vznikla v dôsledku konania obžalovaného. Žalovaný prieťahmi v konaní vytvoril pre obžalovaného priestor, aby sa zbavil majetku. Prípadný rozsudok, ktorým by sa priznala sťažovateľovi náhrada škody, tak bude nevyhnutelný.“

19. Cieľom primeraného finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného základného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany, nielen deklaráciu porušenia, prípadne príkaz na ďalšie konanie bez porušovania základného práva (IV. ÚS 210/04).

20. Podľa názoru ústavného súdu prichádza v tomto prípade do úvahy priznanie finančného zadosťučinenia.

21. Pri určení primeraného finančného zadosťučinenia ústavný súd vychádzal zo zásad spravodlivosti aplikovaných Európskym súdom pre ľudské práva, ktorý spravodlivé finančné zadosťučinenie podľa čl. 41 dohovoru priznáva so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu.

22. Vzhľadom na doterajšiu celkovú dĺžku konania vedeného okresného súdu pod sp. zn. 35 T 50/2009, berúc do úvahy hodnotenie jednotlivých kritérií uvedených v bode 12.1 až 12.3 tohto nálezu, ako aj naplnenie princípu spravodlivosti, ústavný súd považoval priznanie sumy 3 000 € ako primerané finančné zadosťučinenie podľa § 56 ods. 4 zákona o ústavnom súde za dostatočné a vhodné (bod 3 výroku rozhodnutia), preto vo zvyšnej časti požadovaného finančného zadosťučinenia sťažovateľovi nevyhovelo (bod 5).

23. Podľa § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže v odôvodnených prípadoch podľa výsledku konania uznesením uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti uhradil inému účastníkovi konania jeho trovy.

24. Sťažovateľ si uplatnil náhradu trov konania v sume 374,81 €, a to za dva úkony právnej služby vykonané v roku 2017 (bod 3).

25. Pri výpočte trov právneho zastúpenia sťažovateľa ústavný súd vychádzal z príslušných ustanovení vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov. Základná sadzba odmeny za úkon právnej služby uskutočnený v roku 2017 je 147,33 eur a hodnota režijného paušálu je 8,84 eur. Keďže splnomocnený zástupca sťažovateľa predložil ústavnému súdu osvedčenie o tom, že je platiteľom dane z pridanej hodnoty, odmena za poskytnuté právne služby v konaní pred ústavným súdom mu bola zvýšená o 20 %, čo predstavuje celkovú sumu 374,81 eur (bod 4 výroku nálezu).

26. Trovy konania je okresný súd povinný uhradiť na účet právneho zástupcu sťažovateľa advokáta JUDr. Jozefa Varmusa, PhD., Palárikova 83, Čadca.

27. Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, nadobudne toto rozhodnutie právoplatnosť dňom jeho doručenia účastníkom konania.

Poučenie: Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok; to neplatí, ak rozhodnutím orgánu medzinárodnej organizácie zriadeného na uplatňovanie medzinárodnej zmluvy, ktorou je Slovenská republika viazaná, vznikne Slovenskej republike povinnosť v konaní pred ústavným súdom znovu preskúmať už prijaté rozhodnutie ústavného súdu (čl. 133 ústavy).

V Košiciach 20. septembra 2017